

Sygn. akt II PZ 6/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko "P." Spółce Akcyjnej w M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Společnych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2014 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w E.

z dnia 7 grudnia 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Společnych w E. odrzucił apelację powoda M. S. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 sierpnia 2013 r., w sprawie przeciwko „P.” S.A. w M. o zapłatę, którym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo, obciążając powoda kosztami postępowania.

W dniu 3 października 2013 r. (data stempla pocztowego, dokumentującego nadanie przesyłki), powód złożył apelację od powyższego wyroku wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych, wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 72 000 zł. Zarządzeniem z dnia 10 października 2013 r. Przewodniczący w Wydziale Pracy Sądu Rejonowego w O. na podstawie art. 102 ust. 4 ustawy z dnia

28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), zwrócił wniosek powoda o zwolnienie go od kosztów sądowych i zarządzeniem z tej samej daty wezwał powoda do uzupełnienia braków formalnych apelacji poprzez jej podpisanie oraz uiszczenie opłaty od apelacji w kwocie 30 zł pod rygorem odrzucenia apelacji. Powyższe zobowiązanie doręczono powodowi w dniu 15 października 2013 r., który uzupełnił powyższe braki formalne apelacji w dniu 17 października 2013 r. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w E. z dnia 5 listopada 2013 r., doręczonym pełnomocnikowi powoda w dniu 13 listopada 2013 r., został on wezwany do uiszczenia kwoty 3.570 zł tytułem uzupełnienia opłaty od apelacji w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia apelacji. Jak wynika z notatki sporządzonej w dniu 7 grudnia 2013 r. do tego dnia nie wpłynęła brakująca część opłaty od apelacji. W uzasadnieniu postanowienia o odrzuceniu apelacji, Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 370 k.p.c., sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Ponieważ powód nie uiszczył całej należnej opłaty od apelacji, należało uznać, że apelacja nie została opłacona i podlegała odrzuceniu.

W zażaleniu na to postanowienie, pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie art. 373 k.p.c. poprzez „niewłaściwe zastosowanie polegające na odrzuceniu apelacji powoda z powodu nie uzupełnienia braku fiskalnego apelacji w okoliczności gdy, do uzupełnienia braku fiskalnego apelacji strona powodowa była wezwana przez sąd pierwszej instancji i brak ten uzupełniła”, oraz błąd w ustaleniach faktycznych, „albowiem to nie pełnomocnik powoda w dniu 3 października 2013r. wniósł apelację, lecz powód imieniem własnym”. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przyjęcie apelacji powoda do rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w trybie art. 395 § 2 k.p.c. jako oczywiście uzasadnionego wraz z zasądzeniem na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że powód uzupełnił braki formalne apelacji w dniu 17 października 2013 r. Apelację

doręczono pozwanemu, który złożył odpowiedź na apelację, doręczoną w odpisie pełnomocnikowi powoda występującemu imieniem powoda przed Sądem pierwszej instancji. W dniu 13 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w E. wezwał pełnomocnika powoda, do uzupełnienia braków formalnych apelacji poprzez uiszczenie kwoty 3.570 zł tytułem uzupełnienia opłaty od apelacji w terminie tygodniowym pod rygorem jej odrzucenia, a następnie zaskarżonym postanowieniem odrzucił apelację powoda. W ocenie pełnomocnika postanowienie to jest błędne i oparte na niewłaściwym zastosowaniu art. 373 k.p.c., bowiem powód wzywany, na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, do usunięcia braku fiskalnego apelacji, brak ten uzupełnił, stąd nie było podstaw prawnych do wzywania powoda przez Sąd drugiej instancji po raz drugi do uzupełnienia tego samego braku apelacji. Z przepisu art. 373 k.p.c., w ocenie pełnomocnika powoda, wynika uprawnienie Sądu drugiej instancji do żądania usunięcia braków formalnych apelacji, do uzupełnienia których strona nie była wezwana, tak więc w przedmiotowej sprawie Sąd drugiej instancji postąpił wbrew temu przepisowi, gdyż nie wynika z niego uprawnienie Sądu drugiej instancji do ponownego wzywania strony do uzupełnienia braków apelacji. Pełnomocnik powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2011 r., II PZ 22/11, (niepublikowane), w którym wskazano, że uchybienia w zakresie wstępnej kontroli środka zaskarżenia nie powinny wywołać ujemnych skutków procesowych dla strony, a w przedmiotowej sprawie to strona powodowa została obciążona negatywnymi skutkami procesowymi w postaci odrzucenia apelacji wynikłymi z działania Sądów obu instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście nieuzasadnione.

Okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości, w szczególności nie jest wątpliwe, że powód zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji, określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę przenoszącą 50.000 zł, zaś w toku postępowania międzyinstancyjnego został wezwany przez Sąd Rejonowy do uzupełnienia braków apelacji przez jej opłacenie kwotą 30 zł, którą uiszczył we wskazanym przez Sąd terminie.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2, art. 13 ust. 1 oraz art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, opłacie stosunkowej podlega m.in. apelacja, tak więc – zważywszy przedmiot zaskarżenia w rozpoznawanej sprawie – nie ulega wątpliwości, że obowiązkowa opłata stosunkowa od wniesionej przez powoda apelacji wynosiła 3.600 zł, stąd wezwanie powoda przez Sąd pierwszej instancji do uiszczenia opłaty w wysokości 30 zł było wynikiem błędu tego Sądu.

„Naprawienie” tego przeoczenia przez Sąd Okręgowy (jako apelacyjny), znajdowało umocowanie w art. 373 k.p.c., który nakazuje temu Sądowi w przypadku dostrzeżenia braków, do których usunięcia strona nie była wezwana, zażądać ich usunięcia, wskazując że w razie nieusunięcia tych braków w wyznaczonym terminie apelacja ulega odrzuceniu.

Fakt, że Sąd pierwszej instancji już wzywał powoda do uzupełnienia także tego braku apelacji, nie wyłącza obowiązku Sądu apelacyjnego do ponownej kontroli prawidłowości wniesionego środka zaskarżenia i ewentualnego wzywania do jego uzupełnienia, pod rygorem określonym przepisami.

Gdy się zważy, że stwierdzony przez Sąd drugiej instancji brak apelacji, nie został uzupełniony we wskazanym terminie, odrzucenie wniesionego środka zaskarżenia był oczywiście uprawnione w świetle powołanego wyżej art. 373 k.p.c.

Pogląd pełnomocnika powoda zawarty w zażaleniu, według którego Sąd drugiej instancji nie może wzywać strony do usunięcia braków pisma procesowego w przypadku gdy o ten brak strona była już wzywana przez Sąd pierwszej instancji, nie ma umocowania prawnego i jako taki nie jest uzasadniony.

Innymi słowy, w świetle art. 373 k.p.c., Sąd apelacyjny jest obowiązany, w przypadku dostrzeżenia braków apelacji, zażądać ich usunięcia, pod rygorem jej odrzucenia, a fakt, że Sąd pierwszej instancji już wzywał stronę do uzupełnienia braku apelacji, tego obowiązku Sądu apelacyjnego (ponownej kontroli prawidłowości wniesionego środka zaskarżenia) nie wyłącza.

Tym się kierując, orzeczono jak w postanowieniu, po myśli art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

